



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1193/2015
21.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљених И.Д. и др, због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљених И.Д., адв. Ш.Ш. и М.К., адв. В.Ј.Ђ., поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици 8К 129/14 од 15.05.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 967/15 од 20.10.2015. године, у седници већа одржаној дана 21.01.2016. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених И.Д., адв. Ш.Ш., и М.К., адв. В.Ј.Ђ., поднети против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици 8К 129/14 од 15.05.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 967/15 од 20.10.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици 8К 129/14 од 15.05.2015. године, окривљени И.Д. и М.К., оглашени су кривим због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. Кривичног законика и осуђени и то И.Д. на казну затвора у трајању од једне године и три месеца а окривљена М.К. на казну затвора у трајању од једне године и једног месеца.

На основу члана 258. ЗКП оштећена Ј.А. за остваривање имовинско- правног захтева упућена је на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 967/15 од 20.10.2015. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљених И.Д. и М.К., изјављене од стране бранилаца а пресуда Основног суда у Суботици 8К 129/14 од 15.05.2015. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда браниоци окривљених и то И.Д., адв. Ш.Ш. и М.К., адв. В.Ј.Ђ., поднели су захтеве за заштиту законитости,

због повреде кривичног закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП са предлозима да Врховни касациони суд усвоји захтеве, укине побијане пресуде или пак исте преиначи и окривљене ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је нашао:

Захтеви за заштиту законитости су неосновани.

Браниоци окривљених И.Д. и М.К., у захтевима за заштиту законитости истичу да се побијане правноснажне пресуде заснивају на доказу на коме се не могу заснивати, то јест на исказу сведока Ч.К., а који није саслушан сходно одредби члана 402. став 1. у вези члана 98. ЗКП, као и да наведени сведок није испитан од стране јавног тужиоца, што је противно одредби члана 402. став 6. ЗКП, а при том поступајући судија је постављао сугестивна питања сведоку што је противно одредби члана 98. став 3. ЗКП. Сходно изнетом, тај доказ је прибављен противно наведеним законским одредбама из којих разлога правноснажне пресуде нису могле да се заснивају на наведеном доказу (члан 16. став 1. ЗКП).

Изнете наводе бранилаца окривљених И.Д. и М.К. Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Из списка предмета произилази да је сведок Ч.К., испитан ван главног претреса дана 04.04.2013. године и дана 10.09.2013. године. Дана 04.09.2013. године испитивању сведока су присуствовали окривљени И.Д. и његов бранилац адв. Ш.Ш. као и бранилац окривљене М.К., адв. В.Ј.Ђ., а дана 10.09.2013. године испитивању наведеног сведока присуствовао је адвокат Ш.Ш., у својству браниоца окривљеног И.Д. као и окривљене М.К., а сходно заменичком пуномоћју њеног браниоца адвоката В.Ј.Ђ. од 30.08.2013. године, при ком испитивању је користио своје право из члана 251. став 7. ЗКП, постављао питања сведоку, а у записнику су констатоване и примедбе које је имао у погледу исказа овог сведока.

Из наведеног произилази да је сведок Ч.К. испитан у свему у складу са одредбом члана 334. став 3. раније важећег ЗКП („Службени гласник РС“ број 58/04 ... 76/10), а сходно примени одредби члана 604. став 1. ЗКП.

Надаље, овај сведок је испитан и у доказном поступку на главном претресу, када је у смислу члана 402. став 1. у вези члана 98. став 2. ЗКП изнео све што му је познато о критичном догађају.

При том, чињеница да јавни тужилац није користио своје право на основно испитивање наведеног сведока, без утицаја је на законитост ове доказне радње, па тиме није ни повређена одредба члана 402. став 6. ЗКП.

Такође предочавање записника о исказу сведока од 10.09.2013. године, када је овај сведок дао обавештење о учиниоцима кривичног дела, од стране председника већа, имало је за циљ благовремену проверу тачности тог исказа, што је у складу са одредбом члана 402. ЗКП који упућује на примену члана 98. ЗКП који у ставу 3. прописује могућност постављања питања, ако је потребно, да се исказ сведока провери, или разјасни, а након тога је сведок извршио на главном претресу персонализацију учинилаца кривичног дела, у складу са својим изјашњењем од 10.09.2013. године, а браниоци су сведоку постављали бројна питања на која је сведок дао одговоре, па тиме није повређена одредба члана 402. став 6. ЗКП о унакрсном испитивању сведока.

Из наведеног произилази да је суд поступао у свему у складу са одредбама ЗКП, па се неосновано у захтевима бранилаца окривљених указује да се пресуда заснива на доказу на коме се не може заснивати, то јест да је доношењем правноснажних пресуда учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтеве за заштиту законитости бранилаца окривљених И.Д. и М.К., одбио као неосноване и на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.